

שבת
תשובה!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

ביקורת ומריבות

יש לעשות הפרדה מוחלטת בין ביקורת למריבה. אצל הרבה אנשים הביקורת נתפשת כמריבה או קטטה. התפישה הזו בטעות יסודה. נכון שאמירת ביקורת יכולה להוביל למריבה, מה שבדרך כלל קורה, ולכן צריך לסמן קו הפרדה ברור בין שניהם.

קוראים יקרים, נא לדעת, ביקורת היא דבר בונה, והיא לגיטימית. אף חברה בעולם לא יכולה להתקיים ללא ביקורת.

מדינה שלא יהיה בה מבקר מדינה - תסתאב, והשחיתות בה תגדל.

בית ספר שלא יהיה לו מפקח - המורים והמנהל יעשו ככל העולה על רוחם. המוסד החינוכי יפסיק להיות חינוכי, ועדיף היה שלא היו פותחים את בית הספר בכלל.

מפעל שלא מבקר את פסי היצור, זו רק שאלה של זמן מתי המפעל ייסגר והבעלים יפשוטו את הרגל ובסוף גם את היד...

ביתו של אדם הוא מפעל חייו. צריך שתהיה שם ועדת ביקורת הדדית כדי לתקן בעיות בהווה ולמנוע נזקים בעתיד. אם כן, לא רק שהביקורת לגיטימית ונחוצה, אלא היא גם נכונה ובונה.

זאת ועוד, אמירת ביקורת היא גם חיוב מן התורה שנאמר: "הוֹכֵחַ תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ". כלומר, אם ראית שחברך לא הולך בדרך הישר, עליך להוכיח אותו ולקרבו אל האמת. אל תאמר לעצמך: 'מה אכפת לי...', 'הוא לא הבן שלי...', 'שעשה מה שהוא רוצה...' אין הדבר כן. אלא עליך להוכיח אותו בנועם, לטובתו, ולטובת החברה כולה.

הביקורת אינה מועילה, אלא אם היא נאמרת בצורה נכונה. אבל אם היא נאמרת בצורה מעליבה או בפני אנשים, אז אסור לאומרה.

לכן הפסוק שהזכרנו מסתיים במילים: "וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו חֲטָא". זאת אומרת, כשאתם רוצים לקיים מצוות תוכחה, היזהרו שהמצנה לא תהפוך לעבירה! עשו זאת בעדינות, ובשיקול דעת.

בעל שהעיר לאשתו ליד המשפחה או הילדים, לא רק שלא קיים מצוות תוכחה אלא גם הלבין את פניה ברבים, ויותר טוב אם היה שותק. אשה שהרימה את קולה על בעלה תוך אמירת הערה וכולם שמעו זאת, עדיף היה שלא תאמר.

פרשת השבוע

פיוס

אמר הכתוב: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם לפני ה' תטהרו". יום הכיפורים הוא היום הקדוש ביותר בשנה שבו נכנס האיש הקדוש ביותר בבית המקדש שהוא הקודש הקודשים. הכהן הגדול מתפלל שם תפילה קצרה ומתכפרים לעם ישראל העוונות. כל זה בתנאי אחד - "... לפני ה' תטהרו" כלומר חייבים לחזור בתשובה. ללא זה כל עבודת הכהן גדול וכל הקורבנות לא יכפרו.

תשובה תולה ויום הכיפורים מכפר. במה דברים אמורים - במצוות שבין אדם למקום, אבל מצוות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. כלומר אין הדבר תלוי רק בתשובתו אלא בעיקר במחילת החבר לנו.

ובאמת מי הוא החבר הקרוב ביותר לאדם? זה אשתו וילדיו, וזה בעלה וילדה. ומי יכול לומר שלא פגע באשתו, ומי זו שיכולה להגיד שלא העליבה את בעלה.

איך מפיסיים? פיוס אינה אמירת סליחה וזהו. זה הרבה יותר עמוק. לדוגמא: איציק הלך ברחוב ולפתע הבחין בשונא שלו שהולך מקדימה מלפניו. חשב איציק בליבו שזו ההזדמנות הכי טובה להחזיר לו כדי רשעתו, הוא התקרב אליו בשקט בצעד מהיר והנחית עליו כזו סטירה עד שהאיש שמע באזנו צפצוף...

כשהסתובב אותו האיש גילה איציק לתדהמתו שזה לא השונא שלו... אם איציק יבקש עכשיו סליחה זה יפסיק לו את הצפצוף באוזן? זה יבטל לו את הכאב? בוודאי שלא! אמירת הסליחה לא מבטלת שום כאב, אם כן מה צריך איציק לעשות? ראשית הוא צריך לקחת אותו לקופ"ח לעשות צילום לסת לראות שהכל במקומו.

שנית ייקח אותו למסעדה וייתן לו לאכול כדי לראות שתפקודו טוב, ואח"כ יקנה לו זר פרחים גדול, יגיש זאת לפניו ויאמר לו: אתה סולח לי??? זה נקרא עד שירצה את חברו.

בדיוק כך אנחנו צריכים לנהוג אחד כלפי השני, בשבוע הזה אשה תקבל את בעלה כשהוא חוזר בסבר פנים יפות, תכין לו מטעמים שהוא אוהב, תשתדל לא להעביר שום ביקורת...

גם הבעל מצדו ישתדל לדבר אליה בנחת, ירבה במחמאות, יקנה לה משהו וירשום לה פתק... ובהגיע ערב יום הכיפורים יבקשו סליחה זה מזה ואז יאמר עליהם - "סר עוונכם וחטאתכם תכופר".

ולסיום נא לא לשכוח לבקש סליחה מההורים לפייס אותם כדי שיתכפר לנו עוון ביטול כיבוד אב ואם וגם יתקיים בנו - "... למען יאריכון ימיו".

יהי רצון שנוכח לגמר חתימה טובה לשנה טובה ואריכות ימים.
שבת שלום וגמר חתימה טובה - אבנר קוואס

דייג ופרופסור שטים בסירת הדייג. הפרופסור: "סלח לי, האם אי פעם למדת פיזיקה?" הדייג: "לא". "אז כנראה שהפסדת רבע מהחיים שלך. ומתמטיקה למדת?" "גם לא". "אז תדע לך שהפסדת חצי מהחיים שלך! מה עם מחשבים?" "גם לא". "אז תתבייש לך! הפסדת שלושה רבעים מהחיים שלך!!!" לפתע מתחילה סופה ומעיפה את שני האנשים למים. הדייג שוחה לעבר קרש צף ונתפס עליו בזמן שהפרופסור מתחיל לפרפר. הדייג: "תגיד לי, אתה יודע לשחות?" הפרופסור (בולע מים): "ל... ל... לא". הדייג: "אז אני שמח להודיע לך שהפסדת את כל החיים שלך!!!!"

נדיה

"ק"שם שמצווה לומר דבר הנשמע כך מצנה שלא לומר דבר שאינו נשמע"

כתגם השבוע

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה למייל: betenuh@gmail.com

שיחה יומית

ההורים צריכים לשוחח ביניהם שעה בכל יום למדנו בספר 'ביחד' שבני הזוג צריכים לדבר בכל יום שעה בנחת, למרות העייפות. וכאן נוסף ונאמר שהדיבורים לא יהיו רק סביב נושא הזוגיות ושלוש בית אלא גם על נושא חינוך הילדים.

למדנו מספר פעמים שבדרך כלל בחינוך ילדים האמא נמצאת בחזית הקדמית והאבא מידי פעם מופיע ומתעניין.

אם נשאל אבא אקראי מספר שאלות בנוגע לילדיו נגלה שהוא לא מונח במצב הילדים בכלל.

שאלה ראשונה: כמה ילדים יש לך? כמה יש לי? הוא שואל, ובינתיים הוא חושב... אמר לי פעם מישהו: חמישה, לא, שישה, הוא טעה באחד...

שאלה שניה: בן כמה כל ילד? כאן הוא נעצר...

ואם נשאל אותו: אתמול היה יומולדת לילדה, בת כמה היא? הוא יאמר: זה נע בין 5 ל 7... ואם נקשה עוד ונשאל: באיזו כיתה כל ילד? הוא ירוץ לאשתו וישאל: באיזה כיתה מושיקו? וכשהיא תענה: בכיתה ג', הוא ישאל: מה, הוא כבר בגימל? מה, הוא גמר את הגן?

ואם נוסף עוד ונשאל: במה מתקשה כל ילד בשעורי בית? הוא יאמר: למה אתה נטפל אלי, לך אליה, הכל מתחיל ממנה...

לזאת יקרא 'אבא ביולוגי'.

כדי שהאבא לא יהיה רק אבא ביולוגי אלא גם אבא אמיתי המעורה ושותף בחינוך ילדיו, הוא חייב לקבל אינפורמציה שוטפת מאשתו אודותם, ולדון יחד איתה ולקבל החלטות לפעולות משותפות מולם.

כאן המקום לומר שכאשר הילדים כבר גדולים אי אפשר כמעט לנהל שיחות אודותם, מכיון שהם מקשיבים.

לכן כדאי לצאת קבוע פעם בשבוע לבית קפה או למסעדה או סתם לשבת על הספסל בגינה ולשוחח ביחד.

סיפור לשבת

רבי נחמן מברסלב צוק"ל

"העיר אומן, ליל ר"ה, תפילת ערבית החגיגית זה עתה הסתיימה, הציבור נוהר אל עבר חדר האוכל, כל אחד תופס את מקומו, המקום בו יסעד את כל סעודות החג. גם אני התיישבתי לי במקום פנוי כלשהו. לידי, שמתי לב, יושב יהודי לא מוכר מבני עדות המזרח, ארשת פניו ענתה בו, כי הוא מבני עליה, אברך בן תורה, מאלה שמעדיפים לשבת בישיבה ולא לבלות את זמנם בנסיעות, אפילו לא לקברי צדיקים.

למחרת בסעודת הבוקר כבר לא יכולתי להתאפק ושאלתי אותו, בנימוס 'מה עושה כבודו באומן?' - 'אני? הוא עונה לי, 'באתי לרופא שלי. 'מה הכוונה?' פתחתי זוג עיניים. וכך הוא סיפר: 'שמי יואב. הכול החל כאשר תקופה ארוכה חשתי ברע. לאחר בדיקות נשלחתי לפרופ' סלמון.

חששתי מאד, ממה שאני עלול לשמוע מפי הרופא. והנה נקראתי בשמי נכנסתי בחששות מרובות, הרופא בדק את תיקי, שאל מספר שאלות ולאחר דקות ארוכות פנה אליי ואמר: 'בעייתך היא חשוכת מרפא, ואין סיכוי להחלים ממנה, אך אם תקפיד ליטול בכל יום את התרופות, שארשום לך - ישנו סיכוי, כי תוכל להאריך ימים גם כך'.

'אי אפשר לתאר ולשער את הרגשתי. עולמי חרב עליי בשומעי בשורות אלו. מעתה אני אדם חולה שחיי תלויים מנגד אם אשכח לבלוע תרופות ואפילו למשך יום אחד בלבד. אט-אט אני מתאושש, משתדל למלא את חיי בתוכן, פיציתי את עצמי בבילויים. הפכתי לבליין והחלתי לטייל סביב העולם.

באחד מטיולי הגעתי לאפריקה וביליתי שם תקופה ארוכה, שם פגשתי את אשתי, ל"ע נוכריה. באותה תקופה הדבר לא הפריע לי כלל, החלטנו, כי איש באמונתו יחיה ולא נתערב זה לזה בעניינים של אמונה ודת. 'שנים חולפות, נולדה לנו בת שאומנם מקשה על הטיולים אך בכל זאת שיגרת החיים ממשיכה. טיולים ובילויים.

באחת ממסעותיי פגשתי קבוצה שסחבה אותו לאומן, אמנם השם "אומן" לא אמר לי כלום, אך מה אכפת לי, העיקר להיות בעוד מקום בעולם.

לאומן הגעתי בערב ר"ה, נכנסתי לציון הקדוש. הייתי בהלם למראה עיניי, אנשים רבים בוכים, צועקים, מתנענעים פורשים ידיהם אל על, מעולם לא ראיתי דבר כזה. שאלתי את אחד האנשים לפשר המחזה והלה הסביר לי על רבי נחמן מברסלב, על הבטחתו לאלו שיבואו להתפלל על ציונו.

נשפתי, נשמתי התעוררה. היא משתוקקת, מבקשת, מחפשת. הרגשתי כי יש כאן איזושהי אמת. לא הייתי מסוגל להתאפק, והשתטחתי על הציון ובכיתי כפי שלא בכיתי מעולם.

לפתע קמתי וזעקתי: "רבי נחמן, אני מבטיח, שאם אתרפא ממחלתי ולא אצטרך לקחת תרופות יותר, אני אשמור שבת". חזרתי הביתה ולא סיפרתי לאיש דבר, קיבלתי החלטה אמיצה על דעת עצמי, להפסיק לקחת את התרופות.

'לאחר שבוע ללא תרופות, ביצעתי בדיקות, ובלב מלא חששות אני מקבל את התוצאות, "הכל תקין" ענה הרופא בקופת חולים, "אין לך שום מחלה". קיימתי את הבטחתי והתחלתי לשמור שבת. אולם כאשר הניצוץ מתעורר - אני לא מסתפק בכך.

כאשר אשתי מבחינה בשינוי, אני מעדכן אותה במה שקורה ומנסה להשפיע עליה ללכת בעקבותיי, אך היא מזכירה לי את ההסכם בינינו: "אינני מתערבת לך בענייניך ואתה אל תתערב בענייניי". אינני יודע כיצד להתנהג, האם עליי להתגרש או לא? ומה בקשר לבתי? בצר לי פניתי למספר רבנים ושטחתי בפניהם את מצוקתי, אך פתרון לא קיבלתי.

לפתע צץ בראשי רעיון: 'אם באומן נושעתי בפעם הראשונה, אסע לשם לבקש ישועה נוספת'. מיד קמתי ונסעתי לאומן, הגעתי לציון והשתטחתי על הקבר, כאשר הודיתי לרבי על שהחלים אותי ממחלתי ובקשתי את עזרתו בעניין אשתי ובתי.

באחד הבקרים לאחר ששבתי שמתי לב כי אשתי נוטלת את ידיה של בתנו בת 6. "מדוע את עושה זאת?" שאלתי והיא הסבירה לי כי במשך התקופה האחרונה היא עוקבת אחריי וכאשר ראתה את נועם דרכי, החליטה ללמוד יהדות והיא הצטרפה לסמינר - וזהו אחד הדברים, שהיא למדה שם, כעת היא שוקלת ברצינות את עניין הגיור.

כיום, אני חי ב"ה עם אשתי, שהתגיירה ולומד באחת הישיבות הקדושות במרכז הארץ. 'כעת אתה מבין, מה אני עושה כאן', שואל-קובע האברך שלצידי.

(פניני עין חמד)

ארגון 'ביתנו החדש' בראשותו של הרב אבנר קוואס שליט"א פותח

מתקת שידוכים

עם מיטב השדכנים והשדכניות של הארגון

* לכל המגזרים * לרווקים ורווקות * גרושים וגרושות * מהארץ ומחו"ל

לפרטים והרשמה חפשו בגוגל 'ביתנו החדש'

